

תת"ע 14813/12-17 - מדינת ישראל נגד אושר לוט דזרד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 14813-12-17 מדינת ישראל נ' אושר לוט דזרד

לפני כבוד השופט דן סעדון
המאשימה:
נגד

הנאשם:
אושר לוט דזרד
ע"י עו"ד זורבסקי

החלטה

בקשה לביטול פסק דין שניתן עקב אי התייצבות הנאשם או סנגורו לדיון.

1. הנאשם עומד לדיון על עבירה של עקיפת רכב מימין. ביום 16.1.18 התייצבה לדיון מתמחה ממושרד ב"כ הנאשם וביקשה לדחות את מועד הדיון על מנת לצרף תיק זה לתיק אחר. הדיון נדחה, בנוכחותה, ליום 9.4.18. במועד המיועד לא התייצבו הנאשם או סנגורו ועל כן שפטתי את הנאשם בהיעדרו.

2. בבקשה נטען כי למרות שמועד הדיון נקבע ליום 9.4.18 הוא נרשם בטעות על ידי המתמחה כיום 11.4.18. עוד נאמר כי "למבקש קבוע דיון ביום 13.2.18 ומבוקש צירוף תיקים". מכיון שהבקשה הוגשה רק לאחר יום 9.4.18 - בו נשפט הנאשם בהיעדרו - התבקש ב"כ הנאשם להבהיר כיצד קבוע לנאשם דיון במועד שחלף (13.2.18). בהבהרה נאמר כי דיון בתיק אחר של הנאשם קבוע ליום 13.5.18 ועל כן ביטולו פסק הדיון יוכל לסייע לנאשם לצרף את שני התיקים גם יחד.

3. התביעה מתנגדת לבקשה. לטענתה, מקור אי ההתייצבות לדיון שמקורה בטעות עו"ד שאינה טעם המצדיק אי התייצבות. עוד נאמר כי העובדה שהנאשם מעוניין לצרף זה לזה שניים מתיקיו אינה עילה להיעתר לבקשה.

דיון והכרעה

4. דין הבקשה להידחות. כפי שאראה, טעות של נאשם או בא כוחו בנוגע למועד הדיון אינה טעם סביר לאי התייצבות. כמו כן, ובשים לב לכך שממילא היה בכוונת הנאשם להודות במיוחס לו בתיק זה לצורף צירופו לתיק אחר, לא ניתן לומר כי שפיטתו בהיעדר גרמה לו עיוות דין. אפרט.

5. הלכה היא כי טעות משרדית של עורך דין המייצג נאשם בנוגע למועד הדיון איננה מהווה נימוק של ממש לאי התייצבות הנאשם (או סנגורו) לדיון. עמד על כך בית המשפט העליון עת שקבע: "נחזור ונזכיר בהקשר זה כי בשלב

הדין בבקשה הסתיים ההליך הפלילי, המבקש הורשע, ודינו נגזר. על־מנת לשכנע את בית־המשפט כי יש עילה טובה לביטול פסק־הדין ולהניע את גלגלי המערכת השיפוטית מחדש, האפשרות האחת היא שהמבקש יראה כי יש נימוק של ממש לא־התייצבותו לדין. שכחה של מועד הדין לבדה, אפילו אם אירעה בתום־לב, אינה יכולה להצדיק א־הופעה לדין דין דומה יחול לגבי טעות משרדית של עורך־הדין המייצג נאשם או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת־לב של הנאשם עצמו. עם זאת, כאמור, גם בנסיבות אלה, אם מוכיח המבקש - וזו האפשרות השנייה - שא־היעתרות לבקשתו עלולה לגרום עיוות דין, דין בקשתו להתקבל, לדוגמה אם לא התייצב נאשם למשפטו עקב שכחה גרדא, אולם מבקשתו עולה באופן חד־משמעי כי בתאריך שבו מיוחסת לו עבירת תנועה הוא לא שהה בתוך גבולות המדינה כלל. בנסיבות אלה החלטה שלא לבטל את פסק־הדין תגרום למבקש עיוות דין, שכן אין כל ספק כי דיון ענייני באישום היה מוביל למסקנה שיש לזכותו. "רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003); הדגשות אינן במקור). מכאן שלא הוצג לי כל טעם של ממש המצדיק את אי התייצבות הנאשם או סנגורו לדין.

6. מכאן אפנה לבחון אם נגרם לנאשם עיוות דין עקב כך שנשפט בהיעדרו. לטעמי לא נגרם לנאשם כל עיוות דין. הנאשם אינו טוען דבר בבקשתו לעניין העונש שהושת עליו. סעיף 39 (א) לחוק העונשין קובע: "מי שהורשע בשל עבירה פלונית וביקש שבית המשפט ידון אותו גם בשל עבירות אחרות שהוא מודה שעבר אותן, רשאי בית המשפט - לאחר שנתן לתובע הזדמנות להשמיע טענותיו לעניין זה - להרשיעו ולגזור את דינו, ...". העובדה כי הנאשם הורשע בהיעדרו אינה גורמת לו עיוות דין. מכיוון שהנאשם התכוון ממילא להודות במיוחס לו בתיק זה (במסגרת צירוף תיקים) הוא אינו יכול להישמע בטענה כי הרשעתו גרמה לו עיוות דין.

7. לסיכום, הנאשם לא הוכיח טעם של ממש להצדקת אי התייצבותו לדין, לא טען דבר לעניין העונש שהושת עליו ולא הראה כי שפיטתו גרמה לעיוות דינו. לאור האמור אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, ג' סיוון תשע"ח, 17 מאי 2018, בהעדר הצדדים.